

HỒI THỨ TÁM

ĐÊM ĐUỔI THEO THIÊN MA

Thái độ của Chu Thất Thất làm cho Hoa Nhị Tiên hơi khựng, một thoáng thẹn thùng phớt phủ mặt bà. Bà run run môi định nói nhưng rồi lại làm thỉnh cúi mặt.

Trầm Lăng dịu giọng :

- Sao bà lại làm như thế ? Đến bây giờ bà cũng không chịu nói. Chẳng lẽ trong cổ mộ này có người nào mà bà phải bảo hộ, phải chẳng người đó là anh chị em của bà?...

Hoa Nhị Tiên vùng ngẩng mặt :

- Tại sao người biết ?

Buột miệng buông câu hỏi rồi Hoa Nhị Tiên cảm thấy lỗ lòi, bà ta làm mặt giận :

- Tiểu súc sinh, người đừng có mong buộc ta phải nói !

Trầm Lăng hơi đổi sắc, nhưng chàng cố ôn tồn :

- Tôi không dè Hoa lão bà bà còn có anh chị em. Nhưng đâu có vì họ bà cũn nên nói cho tôi biết, khi biết tôi sẽ tìm cách giúp bà. Nếu bà cứ tìm cách cho chúng tôi đi ra, mà sự bí mật của ngôi cổ mộ này thiên hạ đã nghe hết cả, sớm muộn gì rồi họ cũng đâu có để yên !

Dưới ánh đuốc mập mờ, Hoa Nhị Tiên bỗng rưng rưng nước mắt :

- Ta nói rồi người sẽ giúp ta thật chẳng ?

Trầm Lăng gật đầu :

- Nếu không muốn giúp bà thì tôi đã làm lộ chân tướng của bà ra mặt mọi người rồi. Bà thông minh chẳng lẽ bà không thấy được điều đó hay sao?

Hoa Nhị Tiên bặm môi, gục g85c đầu :

- Được rồi, ta sẽ nói cho người biết... Hai mươi năm trước, bọn ta biết nơi đây có ngôi cổ mộ chứa cất nhiều vật quý, lúc bấy giờ "Thập Tam Thiên Ma" của bọn ta tung hoành võ lâm, nhưng luôn luôn đề phòng và cố tránh cừu nhân theo dõi, bọn ta muốn đến đây nhưng không có thì giờ, mãi đến sau trận Hoành Sơn "Thập Tam Thiên Ma" chết gần như hết, ta đành phải giữ kín chuyện ngôi cổ mộ này ở tận đáy lòng. Không dè ... không dè bí mật này cuối cùng vẫn bị người phát hiện...

Chu Thất Thất rúng động :

- Rồi vì muốn bảo vệ sự bí mật của ngôi cổ mộ này nên bà...hành động thế ư ?

Hoa Nhị Tiên lắc đầu :

- Không!...Chỉ vì ta phát hiện những người bị trúng độc nơi đây, tất cả đều bị trúng "Lập Địa Tiêu Hồn Tán", là độc môn của nhà họ Hoa ta, thứ "Lập Địa Tiêu Hồn Tán" này chỉ có đại ca ta là "Tiêu Hồn Thiên Ma" Hoa Mộc Tiên chế được mà thôi !

Trầm Lăng và Chu Thất Thất đều biến sắc.

Chu Thất Thất run giọng :

- "Tiêu Hồn Thiên Ma" Hoa Mộc Tiên không phải đã chết trong trận Hoành Sơn rồi sao ?

Hoa Nhị Tiên lắc đầu :

- Năm ngày sau trận Hoành Sơn, tình thế thật là hỗn loạn. Mỗi ngày đều có những tin đồn khác nhau, không ai biết sự thật là sao cả. Lúc bấy giờ ai ai cũng bàng hoàng hốt hoảng, có người gần như điên, "Thập Tam Thiên Ma" của bọn ta chia ra làm hai ngã lên núi cũng bị tản lạc mất hết, ta chỉ nghe đại ca ta chết trong cái loạn đó, chứ chưa hề thấy được thi thể.

Chu Thất Thất trầm ngâm:

- Như vậy tin chết có thể là không đúng. Và có thể bây giờ "Tiêu Hồn Thiên Ma" ở trong ngôi cổ mộ này !

Hoa Nhị Tiên chớp chớp mắt :

- Có lẽ như thế, nếu "Lập Địa Tiêu Hồn Tán" xuất hiện ở đây, thì "Tiêu Hồn Thiên Ma" có lẽ cũng ở đây.

Trầm Lăng mỉm cười :

- Biết là người hay là u hồn ở cổ mộ ?

Vẻ mặt Hoa Nhị Tiên rắn lại một cách cương quyết :

- Người sống hay là u hồn, ta cũng phải giúp đỡ đại ca ta, nhất định không cho người ngoài vào phá rối.

Móc lấy tấm thiết bài, Hoa Nhị Tiên hỏi :

- Có biết vật gì đây không ?

Trầm Lăng và Chu Thất Thất soi ánh đuốc chỉ thấy tấm thiết bài đen hắc, trên mặt mờ mờ dợn sóng, y như một bầu trời giăng mây chằng chịt biến đổi không ngừng. Trầm Lăng biến sắc :

- Có phải đây là "Thiên Vân Lệnh" mà chủ là Mộng Vân tiên tử, chủ nhân "Thiên Vân Ngũ Hoa Niên", thứ ám khí tuyệt độc năm xưa đó không ?

Hoa Nhị Tiên gật đầu :

- Khá đấy !

Chu Thất Thất trở mắt :

- Thiên Vân Lệnh ? Vật này xuất hiện thì phải chăng nữ ma đầu "Mộng Vân Tiên Tử" cũng chưa chết ?

Hoa Nhị Tiên lắc đầu :

- Ai thì không dám chắc, chứ Vân Mộng tiên tử bị chết vì "Càn Khôn Đệ Nhất Chỉ" của Trầm Thiên Quân, lúc bấy giờ chính mắt ta trông thấy.

Chu Thất Thất gặng lại :

- Thế sao vật này lại ở đây ?

Hoa Nhị Tiên thản nhiên :

- "Tử Sát Thủ Thân Công", "Lập Địa Tiêu Hồn Tán", "Thiên Vân Lệnh", những thức của người chết đều tập trung ở đây, chúng tở quỷ hồn trong cổ mộ không chỉ là một. Ta với họ sống là bạn hữu, chết cũng làm quỷ tương giao, ta không thể để ai khuấy nhiễu họ. Các người mau ra đi, nếu không sẽ cùng chung số phận với những người vô trước.

Chợt nhớ tới bọn Nhất Tiểu Phật, nhìn vào thấy cửa mà họ vô đã tự nhiên đóng lại không biết hồi nào, Chu Thất Thất kêu lên :

- Cánh cửa... cánh cửa ...

Hoa Nhị Tiên cười lớn :

- Bây giờ các người mới thấy sao ? Hừ, ngôi cổ mộ này có thêm mấy tên quỷ mới, ta ở lại đây đâu có vắng vẻ gì ?...Nghĩ tình ngày trước đến nay, ta khuyên các ngươi hãy mau mau trở ra.....

Tiếng cười của bà ta bây giờ ghê rợn dị thường, nghe thấy bắt rùng mình mọc ốc.

Quan sát một lần nữa tấm cửa trong hang động, Trầm Lăng thấy rõ ràng ánh theo bát quái, chàng khẽ cau mày :

- Cửa họ vừa vào chính là "sanh môn", thì làm sao có thể gọi là "tuyệt lộ" ?

Và chàng kéo Hoa Nhị Tiên tới cánh cửa, vung chưởng đánh luôn mấy cái.

Bình !

Tiếng dội như rung rinh mặt đất Cánh cửa vẫn im lìm.

Ngay trong lúc đó, nhiều chuỗi cười nổi lên một lượt, âm hưởng bốn bên dội lại rền rền.

Và chỉ thoáng sau, nhiều ánh lửa rực lên, từ phía ngoài trông vào mười mấy gã đại hán lưng giắt lời đao, tay cầm đuốc sáng.

Trầm Lăng và Chu Thất Thất quay lại thấy Bành lập và Vạn Đự Thông cùng trong đám đó.

Trầm Lăng nói :

- A, Bành huynh!

Thình lình, phía sau lưng Bành lập xông tới mấy người thét lớn :

- Con tiện tỳ không dè gặp lại người ở đây ?

Thì ra đó là "Xuyên Vân Nhạn" Dịch Như Phong, "Phốc Thiên Điều" Lý Đỉnh, "Thần Nhân Ứng" Phương Thiên Lý, "Uy Võ Tiêu Cục" Triển Anh Phong Họ đến Tất Dương gặp Bành lập nói chuyện ngôi cổ mộ, cho nên cũng kéo tới .

Nhận ra mặt họ, Chu Thất Thất phóng vọt vào trong cửa, nàng ngoái lại nói :

- Trong này toàn những u hồn, các người có dám theo không ?

Nàng nói và lấy mắt về phía Trầm Lăng.

Không còn cách gì hơn, Trầm Lăng đành kéo theo Hoa Nhị Tiên lao theo.

"Phốc Thiên Điều" Lý Đỉnh giận dữ tuốt đao xông vào, nhưng Phương Thiên Lý đã vội nắm tay kéo lại .

Trầm Lăng theo kịp Chu Thất Thất, chàng gắt lớn :

- Tại sao cô lại liều lĩnh xông vô như thế ?

Chu Thất Thất cười :

- Đã tới thì không lui. Càng nghe nói chuyện kinh người, tôi càng muốn xem cho tường tận. Vả lại có bà ta theo đây, anh của bà dù người dù quỷ, chắc cũng không làm dữ với ta. Huống chi, ở ngoài thì cũng chết về tay bọn Phương Thiên Lý.

Trầm Lăng thở dài :

- Thật ra cô luôn làm chuyện khó khăn...

Chợt nghe một tiếng động khô khan, cánh cửa đá bên sau khép lại. ánh sáng và bọn Phương Thiên Lý bị đóng ở phía ngoài.

Ngon đuốc trên tay Chu Thất Thất cũng tắt ngấm, bốn phía tối âm u.

Thấy cánh cửa đã đóng, Lý Đỉnh cự nự với Phương Thiên Lý :

- Tại sao đại ca lại để cho nó thoát ?

Phương Thiên Lý cười :

- Ấn theo bát quái, cửa đó là "Tử môn" chúng vào đó làm sao ra được ? Chúng ta đuổi làm gì !

Quả thật, cánh cửa vừa khép lại, thì có một thót đá rơi chặn cứng.

Lý Đình lắc đầu :

- Thật là nguy hiểm !

Phương Thiên Lý nhìn bốn phía lắc đầu :

- Thật ra, nếu trong cổ mộ này quả có người, thì cửa bát quái này cũng có mấu chốt của nó, nhưng nếu là quỷ, thì thật là vô phương.

"Xuyên Vân Nhạn" Dịch Như Phong nói :

- Con a đầu đã vào đó rồi, thôi thì chúng ta nên trở ra là hơn.

Cả bọn thấy ngôi cổ mộ kỳ dị, không ai muốn lưu lại, nhưng Vạn Sự Thông và Bành Lập lừ mắt cho nhau trao đổi và Bành Lập nói lớn :

- Trong cổ mộ này có nhiều báu vật, chẳng lẽ đi vào đây rồi lại trở ra không ?

Vạn Sự Thông đốt thêm :

- Nếu chư vị sợ thì cứ về, riêng tôi và Bành huynh thì lành dữ gì cũng chẳng lui.

Triển Anh Tòng hơi tức :

- Không, Uy Võ Tiêu Cuộc chưa có ai co đầu rút cổ. Chúng ta vô đi !

Phương Thiên Lý cũng bị khích nên lớn tiếng :

- "Phong Lâm Tam Diệu" này cũng đâu phải là hèn nhất. Nhưng không phải là thứ hữu đồng vô mưu, trước khi vào phải bàn bạc đã. Triển tiêu đầu thấy có phải thế không ?

Triển Anh Tòng gật đầu :

- Vậy theo Phương huynh thì chúng ta nên tính sao ?

Phương Thiên Lý nói :

- Chúng ta nên chia làm hai tốp. Một đi mở đường, một theo sau tiếp ứng. Nói nhau nhờ một đường dây để tránh sự lạc đường.

Bành Lập vỗ tay :

- Hay, hay lắm. Nhưng bây giờ ai đi mở đường ?

Phương Thiên Lý nói :

- Tôi và Triển tiêu đầu bắt thăm nhé !

Và ông ta che khuất tay, hỏi :

- Chẵn hay lẻ ?

Triển Anh Tòng liền nói :

- Lẻ !

Phương Thiên Lý giở ra :

- Chấn !

Triển Anh Tòng vẫy tay :

- Anh em tiêu cuộc hãy theo tôi !

Biết Phương Thiên Lý ăn gian Triển Anh Tòng, Bành Lập rửa thâm : "Lão già quỷ quyết, nhưng sau trước gì cũng chẳng còn đâu !" !

Và ông ta nói lớn :

- Tôi cùng đi với Triển huynh !

Phương Thiên Lý lấy ra một cuộn dây thừng, giao đầu dây cho Triển Anh Tòng :

- Tổng tiêu đầu buộc đầu dây này vào lưng, khi nào hết dây, cho dù đến đâu cũng phải rút trở lại. Nhớ đánh dấu mốc dọc đường. Thẳng hoặc có gì bất trắc, Tổng tiêu đầu cứ giật dây là bọn tôi tiếp ứng ngay.

Triển Anh Tòng gật đầu buộc dây vào lưng và vẫy tay cho thuộc hạ :

- Theo ta !

Họ Triển đưa cao ngọn đuốc di thẳng vào trong. Qua khỏi cánh cửa, trong kẻ tùy tùng có người rung giọng :

- Nếu cửa này bị phong bế thì chúng ta sẽ bị nhốt nghẹt trong này !

Triển Anh Tòng nói :

- Không ngại, còn có các anh em ở ngoài.

Đoàn Triển Anh Tòng chín người, Triển Anh Tòng hết sức cẩn thận dể dặt từng bước một.

Con đường hầm nóc cao quá hai trượng, vách đá dựng lên ăn sâu hun hút, hai bên in là có nhiều cửa ngách, nhưng tất cả đều đóng chặt không một khe hở.

Bành Lập luôn luôn theo ở sau cùng, tay cầm song đao, miệng cười chum chim. Lão ta có bộ mặt thật thư thái tự đắc của một kẻ biết người sẽ chết mà mình thì được an nhiên.

Đi được một khoảng, Bành Lập vụt vung đao cắt đứt sợi dây, những kẻ đi đầu tự nhiên không hề hay biết.

Một lát sau, họ Bành lại đi nhanh lên trước:

- Triển huynh có thấy chi không ?

Triển Anh Tòng lắc đầu :

- Không dè ngôi cổ mộ này rộng quá.

Chợt phía trước có một cánh cửa hé mở ra phân nửa, bên trong có ánh sáng loé ra, Triển Anh Tòng hơi sợ :

- Ở đây lại có người sao ?

Vừa nói vừa đi riết lại dòm vào.

Bên trong là một gian nhà đã có sáu góc để một cổ quan tài với ánh đèn le lói. Tuyệt nhiên không có một bóng người.

Không biết đèn đó ai đốt tự bao giờ, cách sắp xếp sáu cổ quan tài làm cho không khí nặng nề u ám.

Triển Anh Tòng rùng mình :

- Vô hay không ?

Bành Lập trầm ngâm :

- Chúng ta nên giật dây để anh em họ Dương vào đây thương nghị.

Triển Anh Tòng gật đầu giật giật sợi dây. Nhưng giật mãi nghe nhẹ hều, y như đầu kia không có ai nắm.

Triển Anh Tòng biến sắc khi kéo mút thấy đầu dây bị cắt lia.

Một người trong bọn hoảng hốt kêu lên :

- Phải trở ra ngay !

Bành Lập dậm chân :

- Không hiểu tại sao lại như thế này. Bây giờ trở ra cũng không ổn, cứ vào trong ấy thử xem sao !

Suy nghĩ một giây, Triển Anh Tòng quả quyết :

- Sinh tử hữu mạng, cứ vào !

Và trước hơn ai hết, họ Triển tung mình vào trong thạch thất.

Bành Lập khoát tay :

- Ta giữ ở cửa đề phòng, các vị vào đi !

Tất cả mọi người đều xanh mặt, trù trừ.

Bành Lập nói :

- Cũng có thể trong quan tài ấy chứa đựng nhiều báu vật.

Hắn chỉ nói đến đó thì mọi người đã tràn vô hết cả.

Bành Lập nở nụ cười độc hiểm, đẩy mạnh cánh tay.

Bình !

Cánh cửa như có chốt khóa ngầm, và bị Bành Lập đẩy vào thì đã khấn vào vách như liền mí !

Bọn Triển Anh Tòng biết thế thì đã muộn rồi. Cánh cửa đã cứng ngắt không tài nào phá nổi. Dù có dụng cụ cũng đành thúc thủ, vì đá quá dày !

Ngay lúc đó, bên ngoài địa đạo có một bóng áo xám thoáng qua, nhưng Bành Lập không thấy, hấn lo dán miệng vào cửa nói :

- Triển Anh Tòng đừng phiền nhé !...

Chợt nghe sau lưng có giọng nói lạnh như băng :

- Khá lắm, người làm đúng ý ta. Bây giờ trở lại giật dây cho bọn Phương Thiên Lý vào đây !

Nghe rõ giọng nói của người áo xám nơi khách điểm, Bành Lập run rẩy quay ra nhưng cảm thấy nghe hai bàn chân như muốn sụm !

Chợt nghe có giọng nói ở sau âm u như quỷ kêu lên :

- Đi thẳng một đường đừng quay mặt lại, ta sẽ đối xử tốt, nếu lên xem xét thì người cũng sẽ chung số phận như bọn họ !

Ở bên ngoài, Phương Thiên Lý, Lý Đình, Dịch Như Phong cứ thấp thỏm trông chừng.

Chợt thấy sợi dây không lay động nữa. Phương Thiên Lý cau mày :

- Ủa, tại sao Triển Anh Tòng không đi nữa ? Hay là đã gặp chuyện gì ?

Ba người nín thở đứng chờ hồi hộp...

Thình lình thấy sợi dây giật giật luôn ba cái. Ngưng một chút rồi lại giật luôn ba cái nữa...

Lý Đình nói :

- Có chuyện rồi, hãy vào tiếp ứng !

Phương Thiên Lý cười nhạt :

- Tiếp gì ? Vào để chết chung, chứ tiếp ứng.

Lý Đình ngạc nhiên :

- Sao... sao?

Vạn Sự Thông hốt hỏi :

- Có thể Triển Anh Tòng đã phát hiện được chỗ trữ tàng báu vật Các vị ở đây nhé để tôi vào xem !

Phương Thiên Lý sáng mắt :

- Chúng ta và họ Triển có hẹn, nói là nói thế chứ dù gì cũng phải vào cho phải đạo !

Và không chờ ai cho ý kiến, ông ta vẫy thủ hạ đi vào.

Lý Đỉnh, Dịch Như Phong theo sát bên sau.

Vạn Sự Thông mỉm cười đắc ý !

Và bọn Phương Thiên Lý vừa khuất, thì cánh cửa đằng sau đã đóng âm.

Dịch Như Phong phát giác kêu lên :

- Không xong, trúng kế rồi !

Phương Thiên Lý hoảng hồn quay nhanh trở lại.

Nhưng tập hợp tất cả sức lực của mọi người, cánh cửa vẫn im ỉm không mấy may lay động, Phương Thiên Lý dậm chân :

- Có tới chứ lui được, cứ thử xem sao !

Thế là cả bọn lại đi vào và chỉ thêm một đổi nữa, bắt gặp mối dây bị cắt.

Cả bọn cùng tái mặt, Lý Đỉnh run giọng :

- Không biết bọn Triển Anh Tông đi đâu, hay là trúng phải độc thủ rồi !

Phương Thiên Lý rần mặt lắm lý bước tới, chợt thấy một cây đuốc tắt vụt ngay một khung cửa đóng chặt, ông ta nhặt lên, cau mặt :

- Đúng là cây đuốc của họ .

Phương Thiên Lý không nói gì hết, cứ cúi mặt bước đi.

Cả bọn không nói một lời, phần sợ phần thấy có nói gì cũng chỉ là vô ích. Đi riết một hơi gặp một ngã, tất cả đứng lại xanh mặt.

Ngay ở ngã ba, một cánh tay của ai bị đứt văng dưới đất, máu hầy còn chưa đọng lại.

Bàn tay của cánh tay ấy nắm chặt lại, chỉ ngón trỏ ngay ra chỉ thẳng qua ngõ bên phải, và nơi này, nơi con đường bên phải ấy, dưới ánh đuốc lập loè, xương trắng đầu lâu ngổn ngang rải theo đường !

Lý Đỉnh nuốt ực nước bọt :

- Đi nữa không ?

Phương Thiên Lý mím môi :

- Không đi thì làm gì bây giờ !

Lý Đỉnh ngán ngấm :

- Nhưng phía trước là... là tử lộ !

Phương Thiên Lý lắc đầu :

- Chứ đâu không là tử lộ ?

Lý Đình tức tối :

- Tại sao họ lại đặt ta vào tử địa !

Phương Thiên Lý nói :

- Xem chừng bị dụ vào cổ mộ này phần đông là những kẻ không cùng bọn với nhau, không quan hệ với, do đó có thể thấy rằng, đặt vào trong tử địa không chắc vì lý do cừu oán !

Dịch Như Phong hỏi :

- Nếu thế thì tại sao ?

- Cứ theo tôi thì trong cổ mộ này tàng ẩn một âm mưu, cũng có thể như âm mưu trong trận Hoành Sơn thuở trước, mà chúng ta là những con vật tể cò !

Vạn Sự Thông hỏi :

- Theo Phương huynh thì đây là người chứ không phải là quỷ ?

Phương Thiên Lý cười nhạt :

- Trên đời này làm gì có quỷ .

Thình lình từ phía sai nổi lên một giọng cười the thé, Phương Thiên Lý rung mình quay lại nhưng con đường đã trống không vắng lặng bóng người.

Và khi quay đầu lại thì cánh tay đầm máu đã đổi thay hướng chỉ, ngón trỏ chỉ thẳng con đường trước mặt !

Tất cả kêu lên khủng khiếp :

- Đây... là là....quỷ chứ còn gì nữa !

Phương Thiên Lý phóng lên đá văng cánh tay máu và hét lên :

- Là quỷ ta cũng cứ đánh !

Vừa hét vừa băng mình thẳng vào con đường giữa.

Vạn Sự Thông mỉm cười bí mật lén cuối xuống chùi dấu máu nơi mũi giày. Dấu máu chứng tỏ vừa rồi chính hắn dùng chân hất cho cánh tay đổi phương hướng.

Thấy bọn "Phong Lâm Tam Diệu" đã đi hết vào con đường giữa Vạn Sự Thông chậm rãi theo sau.

Chợt có bàn tay khẽ kéo vạt áo, và một người mặc áo xám từ trong vách đá bước ra đứng sau lưng Vạn Sự Thông cười ròn rợn :

- Người cũng theo vào cửa chết à ?

Vạn Sự Thông run lấy bầy :

- Tiểu .. tiểu nhân.

Người áo xám nói :

- Người có chỗ dừng, ta đâu có cho người chết... đi đi...đi theo con đường bên phải có đầu lâu xương trắng đó. Bọn người, Bành Lập sẽ đón tiếp.

- Vâng... vâng ...

Chợt nghe từ phía con đường giữa dậy lên nhiều tiếng rú thất thanh, tiếng rú bị cắt đứt nửa chừng, tức tối. Đúng là tiếng giầy chết của bọn "Phong Lâm Tam Điều".

Vạn Sự Thông bủn rủn tay chân, choáng váng mặt mày.

Hồi lâu, bốn bên lại lặng yên phẳng phắc, Vạn Sự Thông bậm môi quay lại, người áo xám đã biến mất tự bao giờ.

Phía trước cánh tay máu vẫn tro tro rùng rợn.

Bọn Phong Lâm Tam Điều băng vào con đường giữa qua hai khúc queo. Chợt thấy phía trước có một gian nhà đá, bên trong châu báu chất đầy, ánh sáng ngời ngời.

Phương Thiên Lý sáng mắt :

- Đúng rồi ! Chọn con đường này quả không lầm !

Ông ta phóng mình nhảy vô.

Nhưng bên trong bày ra bốn cổ quan tài, tuy nhiên, trong bốn cổ quan tài chất đầy châu báu.

Phong Lâm Tam Điều tuy đã thường có trong tay gia sản bạc vàng ngọc quý, nhưng chưa từng thấy kim cương ngọc thạch từng đống như thế, họ buột miệng kêu lên mừng rỡ.

Đám bộ hạ đứng há hốc sưng sờ như kẻ mất hồn, rồi họ vọt nhảy ủa vô mạnh ai nấy hốt.

Nhưng những kim cương ngọc thạch vừa hốt lên lại bể nát, từ trong đó chất nước bắn vọt vào mình vào mặt họ.

Nhiều tiếng rú nổi lên cùng một lúc, chất nước bắn ra y như lửa đốt, tất cả môn đệ Phong Lâm Tam Điều giầy đành đập như cá bị đập đầu.

Nước đó văng trúng đầu, quần áo, da thịt, râu tóc, chỉ trong nháy mắt đều mục rã ra như bột !

Có nhiều người không chết liền, họ lăn lộn kêu la nghe thê thiết.

Tuy đau lòng trước thảm cảnh, nhưng ba anh em "Phong Lâm Tam Điều" đã không dám đỡ mà còn nhảy tránh vì sợ nhiễm vào nước độc.

Cuối cùng những nạn nhân lịm dần lịm dần và tay chân giật giật đứt hơi.

Thi thể nhầy nhụa ngổn ngang, bao nhiêu đũng sĩ hiên ngang chỉ phút chốc hóa thành những chiếc thây lầy nhầy gớm ghiếc.

Phượng Thiên Lý vừa đau lòng vừa sợ hãi, ông trừng trừng đôi mắt :

- Độc ... thật là tối độc !

Àm !

Cánh cửa vùng đóng lại, ba người bị nhốt chặt bên trong !

Cánh cửa sau lưng đóng lại, Trầm Lăng, Chu Thất Thất và Hoa Nhị Tiên đứng lặng trong bóng tối lật bàn tay không thấy.

Trầm Lăng vẫn nắm chặt Hoa Nhị Tiên, Chu Thất Thất bá lấy cổ Trầm Lăng kê mặt nàng sát vào mặt chàng và khẽ thở ra :

- Cũng được .

Hoa Nhị Tiên bật cười :

- Chết đến nơi rồi cũng được cái gì ?

Chu Thất Thất nói giọng buồn buồn :

- Tôi có thể trong bóng tối dày đặc này gần gũi được với chàng, thì dù có chết đi cũng được !

Và nàng nói nhỏ vào tai Trầm Lăng:

- Tôi không muốn có người thứ ba trên đời bên mình. Thả bà ấy đi đi !

Trầm Lăng nói :

- Tiểu thư, cô muốn chết, nhưng tôi chưa muốn, nên tôi không thể thả bà ta được!

Chu Thất Thất quay lại cắn vào má chàng :

- Đồ vô tình vô nghĩa, tôi muốn cắn chết anh cho rồi !

Hoa Nhị Tiên nói :

- Phải rồi, cắn đi, càng mau càng tốt !

Trầm Lăng mò tay Chu Thất Thất :

- Đưa đây !

Nàng hỏi :

- Cái gì ?

- Đuốc !

Chu Thất Thất gắt :

- Đâu có !

Trầm Lăng cười :

- Tôi thấy cô tắt rồi giấu trong tay áo. Cô còn bao nó lại bằng chiếc khăn tay nữa. Phải không ?

Chu Thất Thất dậm chân:

- Quỷ đây nè !

Trầm Lăng đốt đuốc lên, cười nói :

- Có lửa rồi, đi !

Chu Thất Thất nói :

- Hồng đi !

Và nàng ngoe nguẩy đầu chỗ khác. Nhưng chỉ một phút nàng lại len lén dòm chừng.

Trầm Lăng làm thình kéo Hoa Nhị Tiên đi.

Chu Thất Thất nghiêng răng :

- Được, hồng đếm xỉa tới tôi, được, đi đi. Tôi chết ở đây.

Trầm Lăng không ngó lại cười nói :

- Coi chừng đằng sau lưng, ai đó

Chàng chưa nói dứt thì nàng đã ái ái và nhảy chồm tới vung tay đâm vào lưng Trầm Lăng thùm thụp :

- Chết, đánh cho chết luôn !

Nhưng cánh tay nàng chỉ mạnh một cái đầu, còn mấy cái sau thì gió cao mà đặt xuống thì nhẹ hều.

Và miệng nàng cứ nói :

- Tôi hồng theo, tôi hồng theo...

Thế nhưng chân nàng lại cứ bước theo !

Ba người đi thêm một khoảng chợt thấy một cánh cửa mở, bên trong có cỗ quan tài, cò ngọn đèn chấp chóa.

Chu Thất Thất nói :

- Chắc có người, vô xem !

Trầm Lăng gật lớn :

- Không được !

Chu Thất Thất hỏi :

- Sao vậy ? Tôi cứ vô !

Trầm Lăng cười mũi :

- Không thấy cái đó là cái bẫy à ? Bước vô là cửa đóng sập lại ngay !

Chu Thất Thất đảo mắt qua và nàng vụt cười hân hắc :

Khá, thông minh đấy !

Ba người lại đi tới nữa.

Tới một đôi xa xa gặp một ngã ba.

Giữa ngã ba, một cánh tay còn ướt máu, ngón trỏ chỉ về con đường phía trái, con đường này, lẽ tự nhiên, đầu lâu xương trắng ngổ ngang.

Chu Thất Thất rùng mình, chỉ con đường bên phải :

- Đi con đường đó !

Trầm Lăng thoáng trầm ngâm :

- Người xưa dùng binh có nói "Thực tức là hư, hư tức là thực". Con đường bên trái coi ghê gớm nhưng có thể đó là con đường dẫn tới trung ương, nơi đây mới là đầu mối then chốt bí mật của ngôi mộ cổ này, con con đường bên phải là con đường không nên đi !

Chu Thất Thất hỏi :

- Thế sao bên ngoài lại có đến tám cửa ?

Trầm Lăng nói :

- Bây giờ tôi mới khám phá ra rằng tám cửa bên ngoài chỉ là lối nghi binh. Tám con đường đó có thể khác nhau nhưng có thể cùng về một điểm. Mỗi con đường đều có thể có nhiều ngã rẽ, có nhiều bẫy rập, nếu chúng ta tránh khỏi bẫy rập là có thể đến trung tâm, chỗ bí mật cuối cùng.

Hoa Nhị Tiên cười nhạt :

- Hoa Mộc Tiên hành sự luôn luôn cẩn thận, các người đừng mong tìm được bí mật. Hãy mau trở lại nếu không thì chết !

Trầm Lăng lơ đi như không nghe thấy.

Chu Thất Thất chột kêu lên mừng rỡ :

- Đúng rồi, đúng rồi... mình đi đúng rồi !

Ngó theo tay nàng chỉ, một gian thạch thất cửa mở, trong đó kỳ trân dị bảo chất đầy.

Hoa Nhị Tiên biến sắc.

Chu Thất Thất thì mắt sáng lên.

Tuy nàng sống trong giàu sang từ thuở nhỏ, nhưng châu báu ở đây nhiều quá làm cho nàng chóa mắt.

Nàng chạy tới với tay định chụp lấy mấy hạt kim cương.

Nhưng Trầm Lăng đã kéo tay nàng lại.

Chu Thất Thất cau mặt :

- Gì vậy ?

Trầm Lăng nói :

- Sinh trưởng trong một gia đình hào phú, chẳng lẽ cô chưa từng thấy những châu báu như thế hay sao ? Ở đây nhất định sẽ có nhiều bí ẩn. Nếu muốn sống, nếu muốn khám phá bí mật ở đây, thì cô đừng mó tay vào.

Chu Thất Thất cắn môi :

- Được, nghe lời đó !

Hoa Nhị Tiên gật đầu cười nhạt :

- Thông minh, nhưng còn nhiều nữa, tránh không nổi đâu !

Không nghe những lời lẩm bẩm của Hoa Nhị Tiên, Trầm Lăng cứ đi tới trước.

Qua nhiều khúc quanh quẹo, chợt thấy một người từ bên trái thoáng qua, và ẩn mất ngay bên phải.

Trước khi biến mất, bóng đen đó vẫy tay, ba vết loé lên, rít vào trong gió bay thẳng tới Hoa Nhị Tiên, Trầm Lăng, Chu Thất Thất.

Bóng tối mập mờ ám khí ra đã lạ quá bất ngờ rất khó mà tránh thoát. Nhưng cánh tay phải của Trầm Lăng chỉ khoát nhẹ lên vạch một vòng cung, cử động nhẹ nhàng nhưng kinh lực có sức hút lạ lùng chỉ nghe xoẹt xoẹt một cái, ba vật ấy đều lọt vào ống tay áo chàng.

Chu Thất Thất vừa sợ vừa bội phục, nàng liếc qua và nhận ra thứ ám khí đó là ba mũi tên ngắn kỳ dị.

Nàng vụt run giọng kêu lên :

- Tên... tên... Có phải là vật bắn ra từ tay của... tử thần ?

Trầm Lăng xé vải áo quần tay nhất lấy ba mũi tên. Tuy cách lớp vải nhưng chàng nghe hơi lạnh thấu xương, khi nắm lấy mũi tên :

- À... thì ra là như thế !

Chu Thất Thất cũng lộ vẻ lạ lùng :

- À... thì ra như thế...té ra thứ quỷ tiền, cây cung của tử thần bắn ra xem chừng kỳ diệu, nhưng kỳ thực cũng chỉ là như thế !

Ngay lúc ấy, từ phía xa xa của con đường hun hút vụt phát ra tiếng ca âm ỉ :

Trăng lạnh rơi mờ hoang

Cung tên từ địa phủ

Đốt đèn tìm bạch vũ

Gặp máu sẽ hòa tan

Tiếng ca mới nghe qua thật là rùng rợn, nhưng Trầm Lăng chợt bật cười :

- Có gì là quỷ tiền, bất quá chỉ là một thứ tên bằng băng giá thế thôi !

Thì ra thứ tên bắn ra ấy không phải bằng cây hay kim khí, mà nó là một thứ nước bị đóng băng. Hay là người ta làm cho thành băng giá. Nó có cứng, nhưng không cứng như kim khí, sở dĩ phóng được vào da thịt của con người, là người phóng ra có nội lực tuyệt vời. Và khi tên này vào da thịt, đọng máu nóng tan ra thành nước.

Chu Thất Thất vừa thở vừa cười:

- Kể cũng giỏi, nếu không khám phá ra được, nó lẽ sẽ làm cho người ta sợ đến chết luôn. Và nếu không phải trong một vùng tuyết rơi băng giá thì họ cũng không làm sao tạo ra thứ "quỷ tiền" này cho được !

Trầm Lăng nói :

- Cũng không nên thấy một cách đơn giản như thế, thứ quỷ tiền này còn là một độc châm. Khi tan sẽ dẫn khắp châu thân, người trúng sẽ chết một cách thảm khốc !

Vừa nói chàng vừa quăng ra ba mũi quỷ tiền ra ngoài xa.

Chu Thất Thất bủ môi :

- Dù gì, cái trò quỷ trong ngôi mộ cổ này cũng đã lòi rồi, cứ xem chúng còn giở trò gì nữa.

Nói chưa dứt lời, từ phía sau lưng nàng chợt có tiếng động nhẹ, vách đá vụt hở ra và từ trong đó vọt ra một làn khói mờ mờ, Chu Thất Thất choáng váng kêu lên :

- Khói....

Tiếng "độc" chưa thoát khỏi miệng, nàng đã ngã xuống mê man.

---Vietkiem.com---